

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΦΕΓΙΕ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Η ΠΟΥΛΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

— Μην άνησυχείτε γιατρός. 'Η κ. βαρώνη τόν έπερίμενε αυτό. 'Ο γιατρός τόν κούταξε περίεργα. Δέν κατάλαβε τί ήθελε νά πη ό κόμης με τά λόγια αυτά...

'Όταν έφτασαν σέ λίγο στήν έπαύλη, ή 'Ιωάννα δέν έδειξε πράγματι και μεγάλη λύπη, βλέποντας νά μεταφέρεται εκεί τό σούζυγος της έτοιμοθάνατος. 'Η βαρώνη τόν έπείριμενε αυτό, έπείριμενε κάτι χειρότερο. Νά φρονεσθή ό Μωροσκάν κατά τήν μονομαχία.

'Ο βαρβόνος μεταφέρθη τόν κοιτώντα του, χωρίς νά συνέλθη καθόλου έν τώ μεταξύ. Δυνατός πυρετός τόν έκανε. Παραληρούσες διαρκώς, έφώνατε 'ν' όνομα της γυναίκας του, τού παιδιού του, τού 'Ιακώβου ντέ Λέρν. 'Ο γιατρός έμεινε διαρκώς στό πλευρό του...

Τό βράδυ, όλιγον πρό τού δείχνου ό γιατρός έξήτησε νά δη τήν 'Ιωάννα. 'Η κ. Μωροσκάν τόν δέχτηκε στό μικρό της σαλονάκι, όπου έμεινε κατάκληστη, περνώντας τις ώρες της διαβάζοντας.

— Κυρία βαρώνη, τής ειπε ό γιατρός, σάς άνησυχουσα γιατί ήταν άνάγιχη νά σάς δώ, νά σάς μιλήσω. Σάς παρακαλώ νά με συγχωρήσετε.

— Δέν έχω νά σάς συγχωρήσω τίποτε γιατρέ, τού ειπε ή 'Ιωάννα. Είσαστε στό σπίτι σας εδώ. Καθήστε λοιπόν και μιλήστε μου ελεύθερα.

— Θα μαντεύετε τόν λόγο για τόν όποιο έξήτησα νά σάς δώ βέβαια...

- Πρόκειται για τόν σούζυγό μου ;
- Άκριβώς.
- Έλπίζετε νά τόν σώσετε ;

'Ο γιατρός έσκέφθηκε λίγες στιγμές, κούνησε θλιβερά τό κεφάλι του κι' άποκρίθηκε : — Άλλοίμονο, όχι, κυρία !...

'Η 'Ιωάννα, ή όποια έπίστευε παρά ό βαρβόνος δέν διέτρεχε άμειο κίνδυνο. Σαρά τήν σοβαρότητα τού τραύματός του, άνησυχουσε τώρα.

— Είσως βέβαιος γι' αυτό, γιατρέ ; ρώτησε.

— Άπολύτως βέβαιος, κυρία βαρώνη. Έχει διατηρηθή ό πνεύμαν τού κ. βαρώνου, τού τραύμα ειπε σοβαρό, δέν τού μένουσιν, παρά όλίγες ώρες ζωής !...

'Η 'Ιωάννα χαμήλωσε τό βλέμμα της, χωρίς νά πη λέξι...

Τά περιμένα όλα αυτά. Περιμένα νά δη νά μεταφέρουν τόν Μωροσκάν νεκρό στήν έπαύλη. Άσ' τή στιγμή όμως αυτή ένοιωσε μέσα της τό μίσος της έναντι τού σούζυγος της νά ορθώνη, τά λόγια τού γιατρού μάλισσιν τήν καρδιά της.

Πλάι σ' ένα δωμάτιο, ό σούζυγός της, ό πατέρας τού παιδιού της, έπέθανε !...

'Ένας στεναγμός φρόσκιος τό στήθος της. Γύρισε τά μάτια της προς τό γιατρό και τού ειπε :

— Ζητήσατε νά με δήτε, γιατρέ, μόνο και μόνο για νά μου άναγγείλετε τήν θλιβερή αλήθεια :

— Όχι, μόνον γι' αυτό, κυρία βαρώνη.

— Έχετε νά μου πητε και κάτι άλλο ;

— Ναι... άν μου τό έπιστρέψετε... άν δέν θωμάσετε μαζί μου.

— Μιλήστε ελεύθερα, γιατρέ.

— 'Ηθελα νά σάς παρακαλέσω νά κάμψετε θάρρος και !...

— Και νά ορθώ νά μείνω κοντά στό κρεβάτι τού έτοιμοθάνατου σούζυγού μου, αυτό δέν ειπε ;

— Μάλιστα, κυρία βαρώνη, άπάντησε δευλά ό γιατρός.

— Σάς εχάρισα, γιατρέ. Δέν τό έκαμα αυτό γιατί δέν φανταζόμουν ότι ό σούζυγός μου βρισκται στις τελευταίες στιγμές της ζωής του. Τώρα που μου τό ειπατε θα' ρθώ άμέσως.

'Ο γιατρός έσκυψε τό κεφάλι του, χωρίς νά πη λέξι. Κατάλαβαινε καλά ότι θανάσιμο μίση; χωρίς τους δειν σούζυγους. Μολαταύτι ειχε παύσει έμισο που ήθελε. 'Ο Μωροσκάν θα πέθανε στήν άγκαλιά της γυναίκας του...

'Η βαρώνη πήρασε σέ λίγο στόν κοιτώντα τού βαρώνου και κίδησε πλάι στό κρεβάτι του. Δέν ένοιωσε λύπη. Μολαταύτι ή καρδιά της ήταν βαρειά. Κάτι της έπίεζε τήν ψυχή, τήν έπαινε, τήν στενοχωρούσε φρονικά...

'Ο Μωροσκάν κοιτόταν μπρός της χλωμός, με κλειστά τά μάτια, χωρίς νά κινείται καθόλου. Θα τόν έπαινε κανείς για νεκρό, άν δέν σάλευαν κάθε τόσο τά χείλη του, άν δέν τραύλιζε άσυνέφρητα λόγια...

'Ο γιατρός ειχε πάει στήν τραπεζαρία νά δε...

πνήση. 'Η 'Ιωάννα ήταν έντελώς μόνη της; με τόν έτοιμοθάνατο σούζυγό της.

'Έξαφνα ό Μωροσκάν άνοιξε τά μάτια του και τά κάρφωσε έπάνω της. 'Η 'Ιωάννα φοβήθηκε.

— Θέλεις τίποτα, φίλε μου ; ψιθύρισε τρομαγμένη.

'Ο βαρβόνος θέλησε νά πη κάτι, μα δέν μπόρεσε. 'Η γλώσσα του ήταν ξεραή, ό λάρυγγάς του στεγνός. 'Η 'Ιωάννα σηκώθηκε και τού έδωσε νά πη λίγο νερό με μπράντι. Αυτό τόν άνακούρισε κάπως. Συναστούλασε τά μάτια του πάνω στή γυναίκα του κι' άρχισε νά μιλά άργά, έξυψυχομένη, με κόπο :

— 'Ιωάννα... Θα πεθάνω !... Ναι... θα πεθάνω... τό καταλαβαίνω... Μά πριν κλείσωσιν για πάντα τά μάτια μου, πές μου... πές μου πώς νά νύ συγχωρέσω... Σά πίκρανα τόσο, 'Ιωάννα...

'Η 'Ιωάννα ειχε συγμηνηθή. Άπλωσε και τού πήρε τό χέρι στό δικά της.

— Θα ζήσης, θα ζήσης, φίλε μου, τού ειπε με καλωσύνη. 'Ήσυχασε...

'Ο Μωροσκάν θέλησε νά συνεχίσει, μα δέν τό κατώρθωσε. Έγγυε στήν 'Ιωάννα νά τού δώσει νερό. 'Επαι μερικά ρουφιές, μα ούτε τώρα δέν μπόρεσε νά άρθρώσει και μα έστα λέξι. 'Η προσπαθεία τού νά μιλήσει τόν έκανε ν' άγανατιά. Σιγάσιγά ιδρώτος κυλούσαν στό άγκυρό μέτωπό του.

'Η 'Ιωάννα άνησυχουσε και έκάλεσε τόν γιατρό. 'Ο γιατρός έτρεξε άμέσως, έφριξε μαμά μαμά στόν βαρβόνό και κατάλαβε πως έπιησάριζε τό τέλος του. Μολαταύτι ό Μωροσκάν έξακολουθούσε νά καταβάλλη άπεγνωσμένες προσπάθειες για νά πη κάτι. Τά μάτια του στρογγυλίζαν, βογγούσε, έτρεξε τά δόντια του.

— Δέν μοκροίτε νά κάμψετε τίποτε ; ρώτησε ή 'Ιωάννα τόν γιατρό. Θέλει νά μιλήσει, βοηθήστε τον σάς παρακαλώ.

'Ο γιατρός έστάλαξε μερικά σταγόνας από κάποιο φάρμακο σέ μισό ποτήρι νερού και τό έδωσε στόν βαρβόνό. 'Ο Μωροσκάν τότε κλόνηκε, έμεινε μα στιγμή δάκνητος κι' έπειτα συγκεντρώνοντας τις δυνάμεις του έτραβήσε :

— Τό παιδί !

'Η 'Ιωάννα έτρεξε άμέσως νά ξεπνήση τόν μικρό του και νά τόν φέρη κοντά στόν πατέρα του.

'Όταν όμως γύρισε, με τό παιδί της στήν άγκαλιά, βρήκε μπρός στήν πόρτα τού κοιτώντος τού σούζυγού της τόν γιατρό.

— Κυρία βαρώνη, τής ειπε με λυπημένη φωνή, ειπε άργά πειά.

'Η 'Ιωάννα τόν κούταξε σαστισμένη.

— Άπέθανε !... τραύλιζε.

'Ο γιατρός έσκυψε τό κεφάλι του.

'Ο βαρβόνος Μωροσκάν ειχε πεθάνει !...

Πάντα μόνη, σοβαρή κι' άμίλητη...

ΕΝΑ ΟΝΕΙΡΟ

'Άρκετοι μήνες πέρασαν στό μεταξύ αυτό. 'Η 'Ιωάννα, έκτός τού σούζυγού της, συνάδερμη, λίγο κατόπιν, δέ τήν τελευταία της κατοικία και τήν αγαπημένη της μητέρα.

Δέν της έμεινε πειά τόν κόσμο παρά τό παιδί της. Αυτό ήταν ή μόνη της παρηγοριά ή μόνη της χαρά στόν κόσμο αυτό. Σπάνια έβγαυε έξω. 'Ηταν πάντα μόνη, σοβαρή, άμίλητη, βαστάζοντας με άπερηγόνα και τό βάρος; τόν συμφορών της...

'Η 'Ιωάννα ζούσε πειά με τό δεισιό της. Θυμόταν τήν κρφή της άγάπη, σού ήσυχό έκείνω χωριό, που τήν σκόπησε τό χέμα τού τάφου, τήν άγνή φίλια της με τόν ντέ Λέρν, που τελείωσε τόσο δραματικά... 'Ο πρβτος; άνδρας που άγάπησε πέθανε φυσιατικός, με τόνομά της σά χείλη. 'Ο δεύτερος σκοτώθηκε έξ αίτίας της, πέθανε γι' αυτή, έδολοπονήθηκε σχεδόν άσ' τόν ίδιο τόν σούζυγό της !... Αιτός τέλος; ό σούζυγός της, ό βαρβόνος Μωροσκάν, κλήρωσε τό έγκλημα του με τή ζωή του !...

Πόσοι θάνατοι !...

Πόσοι νεκροί !...

Πόσο αίμα !...

'Η 'Ιωάννα θέλει νά λημονήση τό παρελθόν, νά μη θυμάται πειά τίποτε-τίποτε...

Αισιότατα τόν πόθο νά ζήση μιá καινούργια ζωή, μιá ζωή άγάπης.

Σφιγγει κάθε μέρα τό κεφάλι τού παιδιού της σού στήθος της και ψιθυρίζει, κλείνοντας τά μάτια :

(Άκολουθεί)

